

Research Paper

Title: Competition in the Cultural Domain of Greater Iran and the Necessity of Revising the Soft Power Policy of the Islamic Republic of Iran

Houshang Naderi Khakriz: PhD Student, Department of Political Science (Public Policy), Central Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

Mojtaba Maghsoudi¹: Associate Professor, Department of Political Science, Central Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran

Nesa Zahedi: Assistant Professor, Department of Political Science, Central Tehran Branch, Islamic Azad University, Tehran, Iran.

Received: 2024/02/08 PP 33-54 Accepted: 2024/04/20

Abstract

This study examines the role of the Persian language as a strategic component of the Islamic Republic of Iran's soft power within the Persianate cultural sphere. The central research question is: How can Iran strengthen its cultural position and regional legitimacy by leveraging the capacities of the Persian language in competition with regional and global powers?

Using a qualitative research approach, this study employs document analysis and library research, applying Joseph Nye's soft power theory as its conceptual framework. According to Nye, culture, values, and foreign policy constitute the three primary sources of soft power.

The hypothesis suggests that in today's dynamic international and regional environment, hard power alone cannot meet Iran's security and cultural needs. Therefore, it is essential to utilize soft power tools—especially linguistic and cultural resources—to effectively shape regional influence.

The findings indicate that actors such as the United States, Turkey, and Saudi Arabia use media, cultural diplomacy, and language-based strategies to challenge Iran's influence. In contrast, Persian—deeply rooted in civilization—offers a unique opportunity to strengthen regional cultural identity and enhance Iran's soft power in the Persianate cultural sphere.

Keywords: Soft power, Cultural Iran field, regional competition, Persian language, cultural diplomacy

Citation: Naderi Khakriz, H. Maghsoudi, M. Zahedi, N. (2025). Title: Competition in the Cultural Domain of Greater Iran and the Necessity of Revising the Soft Power Policy of the Islamic Republic of Iran", Quarterly Journal of Society and Politics Essays, Year 3, No. 9, spring, pp. 33-54..

¹-. **Corresponding author:** Mojtaba Maghsoudi **Email:** _Maghsoudi42@yahoo.com, **Tel:** +98 09123303749

Extended Abstract

Introduction

Soft power has emerged as a pivotal element in the strategic toolkit of nations, particularly in the evolving landscape of regional and global politics. Defined by Joseph Nye as the ability to shape the preferences of others through appeal and attraction rather than coercion, soft power encompasses cultural influence, political values, and foreign policy. In the case of the Islamic Republic of Iran, its unique civilizational heritage and cultural depth offer a powerful foundation for soft power projection, especially within the Persianate cultural sphere. This sphere, composed of nations and communities with historical, linguistic, and cultural ties to the Persian language, represents a vital space for regional engagement. This study investigates the soft power capacity of Iran with a focus on how the Persian language can act as a catalyst for regional convergence and identity formation.

The research aims to answer the following core question: What strategies and policies have global and regional powers adopted to diminish Iran's cultural influence in the Persianate world, and how can Iran leverage the Persian language to enhance its legitimacy, regional appeal, and cultural leadership?

Methodology

This research adopts a qualitative, descriptive-analytical methodology based on documentary and library sources. Through this approach, it explores the theoretical framework of soft power as articulated by Joseph Nye, focusing on its three core sources: culture, political values, and foreign policy. The study conducts a comparative analysis of the strategies employed by regional rivals and international actors—such as the United States, Saudi Arabia, and Turkey—who are actively vying for influence in the Persianate sphere. The Persian language is analyzed both as a cultural instrument and as a policy tool, examining its role in shaping identity, diplomacy, and regional cooperation.

Results and Discussion

The findings of the study reveal that various global and regional powers have launched targeted soft power campaigns to undermine Iran's influence. Saudi Arabia, for instance, spreads its religious ideology through a network of mosques and

religious schools. Turkey has invested heavily in cultural exports like television series, music, and educational content to promote a Turkish-centric identity. The United States, meanwhile, dominates the information landscape with widespread media presence, cultural institutions, and academic exchanges. These efforts are not only aimed at advancing their own narratives but also at diluting Iran's cultural appeal in the region.

Despite these challenges, Iran possesses considerable cultural and linguistic capital. The Persian language remains one of the most enduring symbols of Iran's historical and civilizational identity. Its extensive literary tradition, philosophical heritage, and widespread historical influence render it an ideal vehicle for cultural diplomacy and regional engagement. In nations such as Afghanistan, Tajikistan, and parts of Central and South Asia, Persian continues to be a language of scholarship, art, and cultural memory.

However, Iran's soft power potential faces several obstacles: financial limitations, underinvestment in cultural and media diplomacy, lack of modern and strategic messaging, and insufficient promotion of the Persian language on regional and international platforms. There is also an institutional gap in coordinating soft power efforts across governmental and non-governmental actors.

To overcome these challenges, the study proposes several strategic recommendations:

Enhance cultural diplomacy through the establishment of Persian language and cultural centers in countries within the Persianate sphere.

Create transnational Persian-language media networks to promote Iranian-Islamic values and respond to cultural competition.

Strengthen academic collaboration by initiating joint educational programs, conferences, and research partnerships with regional universities.

Expand linguistic diplomacy by positioning Persian as a scientific, literary, and diplomatic language in regional and international discourse.

Promote regional networks and civil society exchanges grounded in shared Persianate heritage to foster cross-border cultural solidarity.

Keywords: Soft power, Persian language, Persianate cultural sphere, cultural

policymaking, regional competition, soft diplomacy, linguistic diplomacy

References

List of sources:

۱. Alotaibi, F. H. E. (۲۰۲۳). Strategies and sources of soft power in Saudi Arabia [Master's thesis, Universiti Sains Malaysia]. Metric No. P-Y d۲۲/۰۰۰۸(R).
۲. Amiri, M. (۲۰۱۹). The role of soft power in Russia's foreign policy (۲۰۰۴-۲۰۱۶) [PhD dissertation, Allameh Tabataba'i University]. (in Persian)
۳. Barkey, H. J. (۲۰۱۱). Turkish foreign policy and the Middle East. CERİ Strategy Papers, (N1, ۱۰), ۱-۱۴. <http://www.ceri.sciencespo.org>
۴. Borshchevskaya, A. L. (۲۰۲۱). Russia's soft power projection in the Middle East. Military Review, November-December, ۳۲-۴۵. <https://www.armyupress.army.mil>
۵. Dehghani Firouzabadi, S. J., & Amiri, M. (۲۰۱۸). The triadic dimensions of soft power in Russia's foreign policy (۲۰۰۰-۲۰۱۹). Global Politics Journal, ۷(۴), ۹۹-۱۳۲. (in Persian)
۶. Dehshiri, M. R., & Ghafoori, M. (۲۰۱۵). Strategic requirements of the Islamic Republic of Iran regarding the new U.S. Middle East policies. Strategic and Macro Policies Quarterly, ۳(۱۲), ۱۷۵-۱۹۳. (in Persian)
۷. Fattahi Ardakani, H., & Masoudnia, H. (۲۰۱۸). Analysis of soft power and its components from Joseph Nye's perspective (hard, soft, and smart). Journal of Soft Power Studies, ۸(۱۸), ۵۴-۶۵. (in Persian)
۸. Giannotta, V. (۲۰۲۴). Is Türkiye losing interest in partnership with the EU? Contemporary Political Studies Quarterly Journal, ۱۵(۱), ۴۹-۶۲.
۹. Giannotta, V., Cubukcuoglu, S. S., & Al Qutbah, S. (۲۰۲۴). Looking at Turkish foreign policy under the AKP rule. Contemporary Political Studies Quarterly Journal, ۱۵(۱), ۲۷-۴۸.
۱۰. Ghafarinezhad, M., Kazemi, H., & Yavari, H. (n.d.). Iran and Saudi Arabia: The regional competition of soft power. Iranian Political Studies Journal, ۱۲(۲), ۳۵۳-۳۷۵.
۱۱. IRNA. (۲۰۲۴, September ۲۸). Inauguration of Hafez Hall and Persian language class at School No. ۶۱ in Yerevan. Islamic Republic News Agency. <https://www.irna.ir/news/۸۵۶۰۹۲۶۳> (in Persian)
۱۲. Jodicke, Ansger. (2018, December 13). Religious soft power in the South Caucasus: The influence of Iran and Turkey. Caucasus Studies Quarterly Journal, 1-5.
۱۳. Joshi, A. (۱۹۹۹). The information revolution: Power political aspects. Strategic Analysis: A Monthly Journal of the IDSA, ۲۳(۶), ۱-۴۰.
۱۴. Kalathil, S. (۲۰۱۱). China's soft power in the information age: Think again. ISD Working Papers in New Diplomacy. Georgetown University, Edmund A. Walsh School of Foreign Service, ۱-۱۲.
۱۵. Karami, J., & Kouzehgar Kaleji, V. (۲۰۱۴). The anti-hegemonic model of Russia, China, and Iran against the U.S. Central Asia and the Caucasus Quarterly, ۸۵, ۱۲۷-۱۵۹. (in Persian)
۱۶. Katz, D. J. (۲۰۱۸). Multidimensionality: Rethinking power projection for the ۲۱st century. Parameters, ۴۸(۴), ۲۵-۳۲. <https://doi.org/۱۷۲۳.۳۰۰۹-۰۰۳۱/۱۰.۵۵۵۴>.
۱۷. Khatiaishvili, M. (n.d.). Understanding Russia's soft power behavior in Georgia after the Russo-Georgian war. Ivane Javakhishvili Tbilisi State University, ۱-۲۰.
۱۸. Lukyanova, G., & Mironov, A. (۲۰۲۲). Turkey's policy in Central Asia: Are ambitions well-founded? Strategic Analysis: International Security, Society and Culture, Economy, ۱-۹.
۱۹. Maghsoodi, M., & Arab, M. (۲۰۱۱). Shahnameh: A platform for Iran's cultural-identity interaction with Persian-speaking countries. Political Studies Quarterly, ۴(۱۴), ۷۳-۹۲. (in Persian)
۲۰. Maghsoodi, M., & Arab, M. (۲۰۱۹). Reconsidering Iran's relations with Persian-

speaking countries. Southwest Asia Studies Quarterly, ۲(۴), ۲۹-۵۰. (in Persian)

۲۱. Mirinam Niha, M. (۲۰۲۱). Analysis of UNESCO's cultural diplomacy in strengthening international cooperation with emphasis on the Iranian cultural civilization sphere [Master's thesis, University of Isfahan]. (in Persian)

۲۲. Moradi, J., & Sohrabian, A. (۲۰۲۲). Diplomacy and soft power of the Islamic Republic of Iran in the new Iraq. International Political Studies Quarterly, ۲(۳), ۱-۲۸. (in Persian)

۲۳. Nye, J. S. (۲۰۲۲). Soft power and great-power competition: Shifting sands in the balance of power between the United States and China. Center for China and Globalization. <https://doi.org/10.1007/978-94-99-9981>

۲۴. Popescu, N. (۲۰۰۶). Russia's soft power ambitions. Centre for European Policy Studies, ۱۱۵, ۱-۴. <https://www.ceps.eu>

۲۵. Rouhani, H. (۲۰۲۴). Qatar's soft power and its economic development from ۲۰۱۰ to

۲۰۲۳ [Master's thesis, Islamic Azad University, Central Tehran Branch]. (in Persian)

۲۶. Sayama, O. (۲۰۱۹). China's approach to soft power: Seeking a balance between nationalism, legitimacy, and international influence. Royal United Services Institute for Defence and Security Studies, ۱-۱۵.

۲۷. Sergunin, A., & Karabeshkin, L. (۲۰۱۵). Understanding Russia's soft power strategy. Politics, ۳۲(۳-۴), ۳۴۷-۳۶۳. <https://doi.org/10.1080/14616775.2015.1011111>

۲۸. Tabnak News Agency. (۲۰۱۴, April ۷). Central Asia: The neglected field in Iran's foreign policy. <https://www.tabnak.ir/news/۳۹۰۸۵۶> (in Persian)

۲۹. Uberoi, V. (۲۰۱۸). National identity – A multiculturalist's approach. Critical Review of International Social and Political Philosophy, ۲۱(۱), ۴۶-۶۴.

<https://doi.org/10.1080/13698230.2017.1398475>

فصلنامه جستارهای جامعه و سیاست

دوره ۳، شماره ۹، بهار ۱۴۰۴

Journal Homepage: <https://sanad.iau.ir/journal/jsp>

شاپای الکترونیکی: ۱۲۳۶-۲۹۸۱

مقاله پژوهشی:

رقابت در حوزه ایران فرهنگی و لزوم بازنگری در سیاستگذاری قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران.

هوشنگ نادری خاکریز: دانشجوی دکترا، گروه علوم سیاسی (سیاستگذاری عمومی)، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

مجتبی مقصودی^۱: دانشیار، گروه علوم سیاسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

نسا زاهدی، استادیار، گروه علوم سیاسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران.

دریافت: ۱۴۰۲/۱۱/۱۹ | صص ۳۳-۵۴ | پذیرش: ۱۴۰۳/۰۲/۰۱

چکیده

این پژوهش به بررسی نقش زبان فارسی به عنوان یکی از مؤلفه‌های راهبردی قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران در حوزه ایران فرهنگی می‌پردازد. پرسش اصلی تحقیق این است که: جمهوری اسلامی ایران چگونه می‌تواند با بهره‌گیری از ظرفیت‌های زبان فارسی، جایگاه فرهنگی و مشروعیت منطقه‌ای خود را در رقابت با قدرت‌های منطقه‌ای و جهانی تقویت کند؟

این تحقیق با رویکرد کیفی و روش تحلیل اسنادی و کتابخانه‌ای انجام شده و از نظریه قدرت نرم جوزف نای به عنوان چارچوب مفهومی بهره می‌گیرد. بر پایه این نظریه، فرهنگ، ارزش‌ها و سیاست خارجی، سه منبع اصلی قدرت نرم محسوب می‌شوند.

فرضیه تحقیق آن است که در شرایط پیچیده و پویای منطقه‌ای و بین‌المللی، تکیه صرف بر قدرت سخت نمی‌تواند نیازهای امنیتی و فرهنگی ایران را تأمین کند؛ بنابراین بهره‌برداری هوشمندانه از ابزارهای قدرت نرم، به‌ویژه منابع زبانی و فرهنگی، ضرورتی اجتناب‌ناپذیر است.

یافته‌ها نشان می‌دهد که بازیگرانی چون آمریکا، ترکیه و عربستان سعودی از رسانه، دیپلماسی فرهنگی و ابزارهای زبانی برای کاهش نفوذ ایران استفاده می‌کنند؛ در حالی که زبان فارسی به عنوان زبانی تمدنی، ظرفیت ممتازی برای تقویت هویت فرهنگی منطقه‌ای و افزایش قدرت نرم ایران در حوزه ایران فرهنگی دارد.

واژه‌های کلیدی: قدرت نرم، زبان فارسی، حوزه ایران فرهنگی، سیاستگذاری فرهنگی، رقابت منطقه‌ای، دیپلماسی نرم، دیپلماسی زبانی.

استناد: نادری خاکریزی، هوشنگ؛ مقصودی، مجتبی؛ زاهدی، نسا. (۱۴۰۴). رقابت در حوزه ایران فرهنگی و لزوم بازنگری در سیاستگذاری

قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران. فصلنامه جستارهای جامعه و سیاست، سال ۳، شماره ۹، شیراز، صص ۳۳-۵۴.

^۱. نویسنده مسئول: مجتبی مقصودی پست الکترونیکی: maghsoodi42@yahoo.com | تلفن: ۰۹۱۲۳۳۰۳۷۴۹

مقدمه

مفهوم قدرت نرم، به عنوان یکی از ابزارهای نوین در سیاست خارجی و روابط بین‌الملل، پس از معرفی توسط جوزف نای، به یکی از مؤلفه‌های کلیدی در تحلیل رفتار دولت‌ها و بازیگران بین‌المللی تبدیل شده است. برخلاف قدرت سخت که بر پایه تهدید، اجبار و اعمال زور بنا شده، قدرت نرم بر توانایی جذب و تغییر ترجیحات دیگران از طریق عناصر غیرمادی همچون فرهنگ، ارزش‌ها، و مشروعیت سیاسی تأکید دارد. در دنیای امروز، این مفهوم نه تنها در سطح رقابت‌های جهانی، بلکه در عرصه رقابت‌های منطقه‌ای نیز به طور فزاینده‌ای اهمیت یافته است.

یکی از مناطق کلیدی در رقابت‌های قدرت نرم، حوزه ایران فرهنگی است؛ منطقه‌ای که در برداشتی محدود، شامل کشورهای؛ ایران، افغانستان، تاجیکستان و بخش‌هایی از آسیای میانه و قفقاز می‌شود، و به دلیل اشتراکات زبانی، فرهنگی، و تاریخی، ظرفیت بالقوه‌ای برای همگرایی منطقه‌ای دارد. این منطقه، به‌ویژه در دهه‌های اخیر، به صحنه رقابت قدرت‌های جهانی و منطقه‌ای همچون آمریکا، چین، روسیه، عربستان، و ترکیه تبدیل شده است که هرکدام با بهره‌گیری از ابزارهای متنوع قدرت نرم، در تلاش برای گسترش نفوذ و تثبیت هویت فرهنگی و سیاسی خود در این حوزه هستند. به‌عنوان مثال، چین با پروژه «کمربند و جاده» و تأسیس مدارس کنفوسیوسی، روسیه با ترویج زبان روسی و حمایت از کلیساهای ارتدوکس، عربستان با استفاده از منابع مالی و دیپلماسی دینی، و ترکیه از طریق تولیدات فرهنگی نظیر سریال‌های تلویزیونی و بازتولید میراث عثمانی، به دنبال تقویت جایگاه خود در این منطقه هستند.

در این میان، جمهوری اسلامی ایران نیز به عنوان یک بازیگر کلیدی در حوزه ایران فرهنگی، با برخورداری از مزیت‌های بی‌بدیلی همچون زبان فارسی، میراث تمدنی غنی، و مشترکات فرهنگی و تاریخی، از ظرفیت قابل توجهی در زمینه قدرت نرم برخوردار است. با این حال، ایران با چالش‌هایی نظیر ضعف در دیپلماسی فرهنگی، محدودیت‌های رسانه‌ای، کمبود سیاست‌های آموزشی مؤثر، و تصویرسازی‌های منفی در رسانه‌های بین‌المللی مواجه است؛ چالش‌هایی که فرصت بهره‌برداری حداکثری از این ظرفیت‌ها را محدود ساخته است. با توجه به این رقابت‌ها و چالش‌ها، پرسش اصلی این است که جمهوری اسلامی ایران چگونه می‌تواند با استفاده از ظرفیت‌های زبان فارسی، نفوذ فرهنگی و مشروعیت منطقه‌ای خود را تقویت کند؟

این تحقیق با تحلیل سیاست‌های قدرت نرم کشورهای رقیب، بررسی نقاط قوت و ضعف ایران، و ارائه راهبردهایی برای ارتقای جایگاه ایران در سطح منطقه‌ای و جهانی، به دنبال یافتن راهکارهایی عملی و کارآمد برای سیاستگذاری قدرت نرم در حوزه ایران فرهنگی است. هدف نهایی آن نیز تقویت انسجام منطقه‌ای، افزایش همگرایی فرهنگی، و مقابله با نفوذ هژمون‌های رقیب از طریق بهره‌برداری مؤثر از ظرفیت‌های فرهنگی، زبانی، و تمدنی ایران است.

الف) ادبیات پژوهش:

۱. جوزف نای قدرت نرم را به‌عنوان توانایی برای دستیابی به اهداف از طریق جذب به‌جای اجبار تعریف می‌کند. ابزارهای کلیدی آن شامل فرهنگ، ارزش‌های سیاسی، و سیاست خارجی است.

نای در برخی آثار خود به رقابت قدرت‌های بزرگ مانند چین و آمریکا اشاره می‌کند و نشان می‌دهد که چگونه فرهنگ و سیاست‌های جذاب می‌توانند رفتارهای دیگران را شکل دهند. او در این کتاب نقش جهانی‌سازی را در تقویت قدرت نرم کشورها تحلیل می‌کند. نای بیان می‌کند که چین با بهره‌گیری از دیپلماسی اقتصادی و فرهنگی توانسته است جایگاه خود را به‌عنوان یک قدرت نرم ارتقا دهد. وی توضیح می‌دهد که مؤسسات کنفوسیوس، رسانه‌های دولتی، و سرمایه‌گذاری‌های اقتصادی ابزارهای کلیدی قدرت نرم چین هستند.

مثلاً نای در Soft Power and Great Power Competition به اهمیت رقابت قدرت‌های بزرگ در استفاده از قدرت نرم در مناطق کلیدی جهان تأکید کرده است. Soft Power and Great Power Competition: Shifting Sands in the Balance of Power Between the United States and China (Joseph S. Nye 2022) این کتاب به تحلیل علمی و جهانی رقابت قدرت نرم میان ایالات متحده و چین پرداخته و به تفصیل ابزارهای فرهنگی، اقتصادی و دیپلماتیک چین و آمریکا را بررسی می‌کند. ضمناً استراتژی‌های هر دو کشور برای ارتقای قدرت نرم در جهان در قالب مقایسه‌ای کاربردی آورده شده است. از سوی دیگر چون نای در این نوشتار بیشتر بر جنبه‌های سیاسی و اقتصادی تمرکز دارد و عمق فرهنگی قدرت نرم را نادیده می‌گیرد. و به سایر کشورها به صورت اجمالی اشاره می‌شود در نتیجه از این جهت ممکن است باعث محدودیت در مقایسه‌های گسترده‌تر شده باشد.

۲. اکشای جوشی، در مجموعه یادداشت (2018) The Information Revolution and Power، به نقش انقلاب اطلاعات در تغییر مفهوم قدرت پرداخته است. او بیان می‌کند که قدرت نرم در عصر اطلاعات از طریق شبکه‌های اجتماعی، رسانه‌ها و فناوری‌های جدید تأثیرگذارتر شده است. وی اشاره دارد که کشورهای بزرگ با استفاده از رسانه‌های دیجیتال و روایت‌های جذاب، قدرت نرم خود را افزایش می‌دهند.

۳. ديويډ كاتز در مقاله (2018-2019), The US Army War: Multidimensionality, به بررسى ابعاد چندگانه قدرت در قرن ۲۱ پرداخته است. او تأکید می‌کند که قدرت نرم یکی از ابعاد کلیدی قدرت در رقابت‌های ژئوپلیتیکی است. همچنین این مقاله بر اهمیت استفاده از قدرت نرم در ترکیب با قدرت سخت تأکید دارد.

۴. نیکو پوپسکو در مقاله (2006), Russia's Soft Power Ambitions, به استفاده از قدرت نرم توسط روسیه برای تقویت نفوذ خود در مناطق مختلف اشاره می‌کند. او تأکید دارد که روسیه از ابزارهای فرهنگی، مذهبی و تاریخی برای جذب کشورهای هدف استفاده می‌کند.

۵. آنا بورش چسکایا در مقاله (۲۰۲۱), Russia's Soft Power Projection in the Middle East, بیان می‌کند روسیه با استفاده از رسانه‌ها و سیاست‌های فرهنگی به دنبال تقویت قدرت نرم خود در خاورمیانه است. این مقاله نسخه‌ای اصلاح‌شده از فصل اول کتاب رقابت قدرت‌های بزرگ: چشم‌انداز متغیر ژئوپلیتیک جهانی است که در دسامبر ۲۰۲۰ توسط انتشارات کالج فرماندهی و ستاد ارتش ایالات متحده منتشر شده است. نویسنده در این مقاله به بررسی منشأ و تحول قدرت نرم روسیه می‌پردازد؛ مفهومی که توسط استاد دانشگاه هاروارد، جوزف نای، جوینور، معرفی شده و به‌عنوان «توانایی یک ملت برای دستیابی به اهداف خود از طریق جاذبه، نه اجبار یا پرداخت» را توضیح می‌دهد. بورش چسکایا دیدگاه نای را اینگونه تشریح می‌نماید که، وقتی سیاست‌های یک کشور در چشم دیگران مشروع به نظر می‌رسد، قدرت نرم آن افزایش می‌یابد. نویسنده همچنین در این مقاله، دیدگاه کنونی روسیه در مورد قدرت نرم را با دیدگاه اتحاد جماهیر شوروی سابق و نیز با غرب مدرن، به‌ویژه زیر نظر ولادیمیر پوتین، مقایسه و تحلیل می‌کند. این مقاله دیدگاهی به هنگام درباره یکی از ویژگی‌های مهم درگیر ی‌های بین‌المللی کنونی را ارائه می‌دهد.

۶. هنری، جی، بارکی در مقاله: Turkish Foreign Policy and the Middle East (2011)، بر نقش سیاست خارجی ترکیه در استفاده از قدرت نرم تأکید می‌کند.

۷. گریگوری لویانوا در مقاله Turkey's Policy in Central Asia (2022) نشان می‌دهد که ترکیه چگونه از میراث عثمانی و دیپلماسی فرهنگی برای تقویت نفوذ خود بهره می‌برد.

۸. فهد حمد العتیبی و همکاران وی در مقاله Strategies and Sources of Soft Power in Saudi Arabia, (2023) بر استفاده از ابزارهای مذهبی و فرهنگی برای تقویت قدرت نرم عربستان تأکید می‌کنند. متن مورد نظر مربوط به یک پژوهش علمی است که تحت عنوان (استراتژی‌ها و منابع قدرت نرم در عربستان سعودی) به رشته تحریر درآمده است. نویسنده این اثر، فهد حمد العتیبی، و شماره متریک آن-P (YD0008/22(R) است. این تحقیق با نظارت پروفسور دکتر عظیم فضلوان بن احمد فاروق، تکمیل شده و تاریخ ارائه آن ۱۱ فوریه ۲۰۲۳ است. در این نوشتار آمده است؛ هنگامی که از قدرت عربستان سعودی صحبت می‌شود، شاید بیشتر افراد ابتدا به منابع نفت و گاز این کشور فکر کنند. اما قدرت عربستان سعودی بسیار فراتر از دارایی‌های نفتی آن است. این کشور به جای تکیه صرف بر درآمدهای نفتی، از قدرت فرهنگی به عنوان مرکزیت کشورهای مسلمان و عرب برای حفظ نفوذ داخلی، منطقه‌ای و جهانی خود استفاده کرده است. در نتیجه قدرت نرم عربستان سعودی تأثیری بیشتر از صادرات نفت خام آن داشته است. این قدرت فرهنگی، به عربستان امکان داده تا بحران‌هایی مانند بهار عربی را پشت سر بگذارد. قدرت نرم عربستان سعودی به طور عمده مسئول نفوذ گسترده این کشور در خاورمیانه و فراتر از آن است.

۹. میثم غفاری‌نژاد و همکارانش در مقاله ای با عنوان Iran and Saudi Arabia: The Regional Competition of Soft Power, (2022) رقابت نرم ایران و عربستان در حوزه مذهب را بررسی می‌کنند.

۱۰. مهدی امیری در رساله دکتری خود با موضوع: جایگاه قدرت نرم در سیاست خارجی روسیه (۲۰۰۴-۲۰۱۶)، (۱۳۹۸) به بررسی قدرت نرم روسیه در دو سطح پرداخته است: سطح نظری که شامل تعریف قدرت نرم بر اساس نظریات جوزف نای و بررسی نقش فرهنگ و دیپلماسی عمومی در سیاست خارجی روسیه است و سطح عملیاتی که سیاست‌های فرهنگی و رسانه‌ای روسیه و استفاده از میراث شوروی سابق برای تقویت نفوذ در کشورهای همسایه را تحلیل می‌کند.

۱۱. سید جلال دهقانی فیروزآبادی و مهدی امیری (فصلنامه علمی پژوهشی سیاست جهانی، زمستان، ۱۳۹۷) در مقاله ای با عنوان: زمینه‌های سه وجهی جایگاه قدرت نرم در سیاست خارجی روسیه (۲۰۰۰-۲۰۱۹) به تحلیل روش‌های استفاده از قدرت نرم توسط روسیه در مقابل رقبا (از جمله آمریکا و کشورهای اروپایی) پرداخته‌اند. همچنین در این اثر، قدرت نرم به عنوان یک ابزار در سیاست خارجی روسیه، بررسی شده است.

۱۲. جهانبخش مرادی و اعظم سهرابیان (پاییز، ۱۴۰۱) در مقاله: دیپلماسی و قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران در عراق جدید، به تحلیل تأثیر قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران در کشورهایی همچون عراق می‌پردازد و تأکید ویژه‌ای بر نقش فرهنگی و دینی ایران دارد. در این اثر قدرت نرم ایران در

بحران‌های منطقه‌ای و چگونگی استفاده از نفوذ فرهنگی در عراق بررسی شده است. ولیکن این تحقیق، به دلیل محدود بودن به یک منطقه خاص (عراق) باعث کاهش کاربردی بودن تحلیل در سایر بخش‌های منطقه می‌شود.

۱۳. محمد رضا دهشیری و مجتبی غفوری (زمستان، ۱۳۹۴)، در چارچوب مقاله ای با عنوان: الزامات راهبردی جمهوری اسلامی ایران در قبال سیاست‌های خاورمیانه ای جدید آمریکا، مواردی مانند: قدرت نرم ایران در برابر فشارهای آمریکا، تأکید بر استفاده از قدرت نرم به عنوان راهکاری برای مقابله با سیاست‌های آمریکا در منطقه، استفاده از دیپلماسی فرهنگی و زبان فارسی به عنوان ابزارهای مهم برای تقویت روابط با کشورهای منطقه‌ای، مقایسه با سیاست‌های آمریکا، تحلیل تفاوت‌ها در استفاده از قدرت نرم بین ایران و آمریکا، و چگونگی استفاده از فرهنگ ایرانی به عنوان ابزاری برای مقابله با هژمونی آمریکا را مورد بررسی قرار داده اند. آنها در اثر خود به تحلیل دقیق استراتژی‌های ایران در مقابله با سیاست‌های آمریکا در خاورمیانه پرداخته و پیشنهاداتی برای بهبود راهبردهای قدرت نرم در مواجهه با غرب ارائه می‌دهند. این ضعف به مقاله وارد است که به دلیل تمرکز بر تحولات اخیر، بررسی ساختارهای بلندمدت و تغییرات فرهنگی ایران در سیاست‌های خارجی را کمتر مورد دقت قرار داده اند و تحلیل‌های داخلی ایران بیشتر از تحلیل‌های جهانی در نظر گرفته شده است.

۱۴. جهانگیر کرمی و ولی کوزه گر کالجی، در مقاله: الگوی ضد هژمونیک روسیه، چین و ایران در مقابل آمریکا (۱۳۹۳) مواردی مانند: قدرت نرم در مقابله با هژمونی آمریکا، همکاری‌های سه کشور (روسیه، چین، ایران) در مقابل هژمونی آمریکا و قدرت نرم ایران و استفاده از ظرفیت‌های فرهنگی به ویژه زبان فارسی را مورد بررسی قرار داده اند.

۱۵. حمیدرضا عزیزی طی یادداشتی، آسیای مرکزی عرصه مغفول مانده سیاست خارجی ایران، موضوعات قدرت نرم ایران در آسیای مرکزی، چالش‌ها و فرصت‌های ایران در استفاده از قدرت نرم در آسیای مرکزی، به ویژه با توجه به روابط فرهنگی و تاریخی ایران با کشورهای این منطقه را مورد توجه قرار داده است. (۱۳۹۳)

۱۶. حسین فتاحی اردکانی و حسین مسعود نیا و سید جواد امام جمعه زاده، در مقاله: تحلیل مفهوم قدرت نرم و منابع تشکیل‌دهنده آن از دیدگاه جوزف نای (۱۳۹۷)، به تفصیل به مفهوم و منابع قدرت نرم از دیدگاه جوزف نای پرداخته است. همچنین بر عناصر فرهنگی، ارزش‌ها، و دیپلماسی عمومی به عنوان منابع قدرت نرم، توجه دارد. این مقاله به طور دقیق مبانی نظری قدرت نرم و منابع آن را از منظر جوزف نای بررسی کرده است. همچنین شامل توضیحاتی جامع در خصوص ارتباط میان قدرت سخت و نرم است که به سیاست‌های ایران نیز مرتبط می‌شود. این ایراد را شاید بتوان وارد دانست که به دلیل تمرکز بیشتر بر نظریه‌ها و مفاهیم پایه، تجزیه و تحلیل‌های عملی و کاربردی کمتر ارائه شده است. و دیگر این موضوع که به طور خاص، مقایسه قدرت نرم ایران با سایر کشورها (به ویژه در سطح بین‌المللی) انجام نشده است

۱۷. میلاد میری نام نیها در پایان نامه کارشناسی ارشد تحت عنوان: تحلیل دیپلماسی فرهنگی یونسکو در تقویت همکاری‌های بین‌المللی با تأکید بر حوزه تمدنی ایران فرهنگی (۱۴۰۰) به موضوعات، دیپلماسی فرهنگی ایران، نقش دیپلماسی فرهنگی ایران در تقویت روابط بین‌المللی و استفاده از ظرفیت‌های فرهنگی (مانند زبان فارسی) در همکاری با سازمان‌هایی مانند یونسکو پرداخته است.

۱۸. حسن روحانی در پایان نامه کارشناسی ارشد موضوع: چگونگی قدرت نرم کشور قطر و توسعه اقتصادی آن از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۲۳ (بهار ۱۴۰۳) به مباحثی مانند: قدرت نرم، استفاده از منابع فرهنگی و اقتصادی قطر به عنوان ابزارهای قدرت نرم برای افزایش نفوذ در منطقه به تفصیل توجه نموده است.

۱۹. شانتھی کالاتھیل، در مقاله (May China's Soft Power in the Information Age: Think Again (kalathil, Shanthi, 2011) به تحلیل دقیق استفاده چین از قدرت نرم در عصر اطلاعات می‌پردازد و بر چگونگی ایجاد تأثیرات فرهنگی و دیپلماتیک تأکید دارد. وی تکنولوژی‌های نوین در گسترش قدرت نرم چین را به خوبی مورد توجه قرار گرفته است. همینطور به ارتباطات میان قدرت سخت و نرم در سیاست خارجی چین اهمیت داده شده است. از طرفی چون مقاله به طور محدود به حوزه جغرافیایی و فرهنگی چین پرداخته و عمق کمتری در مقایسه با سایر کشورها دارد. و اتکال بیشتر به استفاده از منابع چینی در پژوهش، ممکن است به تحلیل‌های غیرمنصفانه و محدود منتهی شده باشد.

۲۰. نیکو پوپسکو در مقاله Russia's Soft Power Ambitions (Nicu Popescu, 2006) به طور جامع، دیدگاه‌های روسیه در مورد گسترش قدرت نرم در منطقه اوراسیا و تأثیر آن بر سیاست‌های خارجی را توضیح داده است. در این نوشته همینطور، منابع و ابزارهای قدرت نرم روسیه در دوران پس از شوروی به خوبی بررسی شده است. و نیز تطبیق قدرت نرم با سیاست‌های هژمونیک و ضد غربی روسیه به صورت شفاف مطرح گردیده. لیکن از آنجاییکه این مقاله به شدت بر سیاست‌های داخلی روسیه تمرکز کرده و تحلیل‌های خارجی کمتر مورد توجه قرار گرفته‌اند. و چون قدرت نرم روسیه در

مناطق مختلف (به ویژه خاورميانه و آسيا) محدود و غير مؤثرتر از قدرت سخت آن در نظر گرفته شده است شايد اين موارد را بتوان نقطه ضعف هاى مقاله به شمار آورد.

۲۱. جيانوتا و چاىك اوغلو در مقاله (2024) Looking at Turkish foreign policy under the AKP rule به بررسى تأثير ايران و تركيه به عنوان قدرت هاى مذهبى در منطقه قفقاز جنوبى مى پردازد. اين منطقه كه شامل كشور هاى آذربايجان، ارمنستان و گرجستان است، به دليل تنوع مذهبى و نزديكى آن ها به دو كشور بزرگ مسلمان، يعنى ايران (شيعه) و تركيه (سنى)، يك بستر مناسب براى رقابت هاى ژئوپوليتيكي محسوب مى شود. رقابت ايران و تركيه براى نفوذ در اين منطقه از ديرباز وجود داشته است، اما در حال حاضر، اين رقابت بيشتر به دليل تغييرات در وضعيت ژئوپوليتيكي و توجه به بعد مذهبى آن در سياست خارجى هر دو كشور تشديد شده است. در اين ميان، سوال اساسى اين است كه آيا عامل مذهبى مى تواند بر روابط بين اين كشورها تأثير بگذارد؟ به عبارت ديگر، آيا نزديكى مذهبى به ايران و تركيه باعث مى شود كه سياست هاى خارجى اين كشورها در قفقاز جنوبى مؤثرتر باشند؟ اين پرسش يكي از چالش هاى مهم در تحليل روابط بين المللى در اين منطقه است و ممكن است درك بهترى از چگونگى تعامل قدرت هاى بزرگ مذهبى با كشور هاى كوچك تر و تأثير آن بر سياست هاى منطقه اى و جهانى فراهم كند. چون ايران و تركيه عمدتاً در قفقاز جنوبى از قدرت سخت استفاده نمى كنند، سياست هاى آن ها بيشتر در چارچوب "قدرت نرم" قرار مى گيرد، اگرچه اين مفهوم در ابتدا در زمينه سياست هاى ليبرال ايجاد شد. با اين حال، استفاده ايران و تركيه از مذهب در قفقاز جنوبى ممكن است بسته به شرايط ژئوپوليتيكي و تاريخى خاص هر كشور، عامل جذابيت باشد. (جيانوتا و چاىك اوغلو، ۲۷)

۲۲. مجتبى مقصودى و منيره عرب در مقاله: الزامات بازنگرى درمناسبات ايران با حوزه فارسى زبانان (۱۳۹۸) بر ضرورت اصلاح سياست هاى قدرت نرم ايران در برابر چالش هاى منطقه اى تأكيد كرده اند. اين مقاله بيان مى كند كه پراكندگى و تعدد مراكز تصميم گيرى در سياست هاى فرهنگى ايران و نبود استراتژى منسجم، اثربخشى اين سياست ها را در حوزه ايران فرهنگى كاهش داده است. نويسندگان با تحليل بهره گيرى رقبائى منطقه اى مانند عربستان و تركيه از ابزار هاى قدرت نرم فرهنگى، مذهبى و رسانه اى، اين اقدامات را به عنوان تهديدى براى موقعيت ايران ارزشيائى مى كنند. آنان پيشنهاده مى دهند كه بازنگرى در ساختار هاى فرهنگى، ادغام مراكز متعدد تصميم گيرى و تكيه بر ارزش هاى بومى و تاريخى ايران، مى تواند به تقويت كارآمدى سياست هاى قدرت نرم جمهورى اسلامى منجر شود.

۲۳. مجتبى مقصودى و منيره عرب در مقاله شاهنامه؛ عرصه تعامل فرهنگى - هويتى با كشور هاى فارسى زبان، (۱۳۹۰) به اهميت شاهنامه فردوسى به عنوان يكي از منابع كليدى تعاملات فرهنگى در حوزه ايران فرهنگى پرداخته اند. اين مقاله به بررسى قابليت هاى فرهنگى و هويتى شاهنامه در ايجاد همگرائى ميان ايران، تاجيكستان، افغانستان و ديگر كشور هاى فارسى زبان مى پردازد. نويسندگان تأكيد مى كنند كه استفاده از شاهنامه به عنوان ابزارى براى تقويت تعاملات فرهنگى و ايجاد همبستگى منطقه اى مى تواند به سياستگذارى قدرت نرم ايران كمك شايانى كند. آنها پيشنهاده مى دهند كه برگزارى جشنواره هاى فرهنگى، تأسيس كرسى هاى شاهنامه شناسى در دانشگاه هاى منطقه و تقويت ديپلماسى فرهنگى بر اساس مفاهيم شاهنامه، بستر هاى مناسبى را براى گسترش تعاملات ايران با كشور هاى منطقه فراهم مى آورد.

(ب) مبانى نظرى تحقيق:

قدرت نرم به عنوان يك نظريه محورى در روابط بين الملل، نخستين بار توسط جوزف ناي در دهه ۱۹۹۰ مطرح گرديد و بعدها با توجه به تحولات جهانى، از جمله انقلاب اطلاعات و نقش فرهنگ، به ابعاد جديدترى گسترش يافت. قدرت نرم به معنای توانايى شكل دهى به اولويت ها و رفتار هاى ديگران از طريق جذابيت، فرهنگ، ارزش ها و سياست ها است، بدون استفاده از اجبار يا پاداش هاى مادى. از آنجا كه قدرت نرم با به كارگيرى غيرمستقيم ابزار هاى چون فرهنگ، ايدئولوژى، آرمان و ارزش هاى اخلاقى، بر منافع يا رفتار ساير كشورها و جوامع تأثير ميگذارد، موقفيت در كاربرد ابعاد نرم افزارى قدرت از سوى دولتها با توجه به شرايط و ويژگيهاى فرهنگى، مذهبى، سياسى و اجتماعى خاص هر كشور يا منطقه متفاوت است. در همين چارچوب، "تعيين گستره ژئوپوليتيكي قدرت نرم هر كشور، به معنای بررسى ميزان تأثير گذارى مولفه هاى نرم افزارى قدرت آن كشور در ديگر كشورها و مناطق ژئوپوليتيكي" است. (دهقانى فيروزآبادى و اميرى، ۱۳۹۷، ۱۰۳) به نقل از (هرسيچ، ۱۳۸۸، ۲۳۸)

با اين حال، تحليل قدرت نرم تنها به ديده گاه ناي محدود نمى شود، بلكه ساير نظريه پردازان و محققان نيز در باره منابع، شاخص ها و ويژگي هاى اين قدرت مطالبى مطرح كرده اند. از منظر اين محققين، قدرت نرم به عنوان يكي از ابزار هاى مهم در روابط بين الملل، بر پايه جاذبه فرهنگى، ارزش هاى سياسى، و ديپلماسى فرهنگى عمل مى كند. همان طور كه منابع مختلف نشان مى دهند، كشورها با استفاده از ابزار هاى مانند زبان، مذهب، و رسانه ها مى توانند نفوذ خود را تقويت كنند در ادامه به برخى از شاخص ها و ويژگي هاى قدرت نرم حسب نظر محققين اين حوزه اشاره مى شود:

-به گفته (Sayama, 2019: 7) فرهنگ یک کشور می‌تواند به‌عنوان ابزاری برای ایجاد مشروعیت و گسترش نفوذ بین‌المللی استفاده شود. چین با مدارس کنفوسیوسی و ترویج فرهنگ سنتی خود توانسته است نفوذ فرهنگی خود را افزایش دهد .

(Nye, 2022: 3) بیان می‌کند که ارزش‌های سیاسی مشروع، اگر با سیاست‌های خارجی هم‌سو باشند، می‌توانند منبعی قوی برای قدرت نرم باشند. سیاست‌های خارجی شامل اقدامات و تصمیماتی که تصویری مثبت از کشور در ذهن دیگران ایجاد کند. نیز منبع قدرت نرم است. سیاست‌های خارجی یک کشور زمانی می‌تواند به قدرت نرم تبدیل شود که با رویکردی چند جانبه و مبتنی بر دیپلماسی همراه باشد. (Katz, 2018: 27) زبان یکی از منابع کلیدی قدرت نرم است که از طریق آن فرهنگ و ارزش‌های ملی منتقل می‌شوند (Popescu, 2006: 3) تأکید دارد که روسیه از زبان روسی برای گسترش نفوذ خود در کشورهای آسیای میانه و قفقاز استفاده کرده است. مذهب، به‌ویژه در مناطق مذهبی مانند خاورمیانه، می‌تواند به‌عنوان ابزاری برای تأثیرگذاری فرهنگی و اجتماعی عمل کند. (Jodick, 2018: 2) نشان می‌دهد که ایران و ترکیه از قدرت نرم مذهبی برای تقویت نفوذ خود در قفقاز جنوبی استفاده کرده‌اند .

جذب فرهنگی از طریق ادبیات، فیلم‌ها، موسیقی و رسانه‌ها یکی از شاخص‌های مهم قدرت نرم است (kalathil, 2011:6) تأکید می‌کند که چین از تولیدات سینمایی و رسانه‌ای برای جلب توجه جهانیان استفاده می‌کند. دانشگاه‌ها و مراکز پژوهشی نیز به‌عنوان شاخص‌هایی از قدرت نرم شناخته می‌شوند. (Nye, 2022: 13) نای بر این باور است که بورس‌های تحصیلی و برنامه‌های تبادل علمی می‌توانند ابزارهای مهمی برای گسترش قدرت نرم باشند. تعاملات دیپلماتیک چندجانبه، مانند همکاری‌های بین‌المللی و شرکت در سازمان‌های جهانی، می‌تواند شاخصی از قدرت نرم باشد. (Ghafarinezhad. Et.All (2021:366) به رقابت ایران و عربستان در استفاده از دیپلماسی فرهنگی اشاره می‌کنند که هر دو کشور تلاش دارند از آن برای تقویت نفوذ خود استفاده کنند.

قدرت نرم از طریق تأثیرگذاری غیرمستقیم بر باورها، نگرش‌ها و رفتارها عمل می‌کند (Sergunin & Karabeshkin, 2015: ۳۵۵). بیان می‌کنند این ویژگی، قدرت نرم را برای کشورهای که به دنبال نفوذ بدون ایجاد تنش هستند به ابزاری مؤثر تبدیل می‌کند. قدرت نرم به‌راحتی می‌تواند با شرایط و نیازهای مختلف انطباق یابد (Barkey, 2011: 4) در بررسی سیاست‌های ترکیه تأکید دارد که استفاده از سریال‌های تلویزیونی به‌عنوان ابزاری انعطاف‌پذیر به ترکیه کمک کرده است تا تصویر مثبتی از خود ارائه دهد. برخلاف قدرت سخت که اغلب بر تقابل تأکید دارد، قدرت نرم بر همکاری و تعامل استوار است (Lukianova, 2023: 6) در تحلیل سیاست‌های ترکیه در آسیای میانه نشان می‌دهد که تعاملات فرهنگی و زبانی با کشورهای ترک زبان، نقش مهمی در گسترش نفوذ ترکیه داشته است. قدرت نرم با ایجاد تصویری مثبت از کشور، باعث جذب دیگران می‌شود (Borshechkaya, 2021: 33) در تحلیل قدرت نرم روسیه در خاورمیانه تأکید دارد که این کشور از رسانه‌ها برای ارتقای تصویر خود استفاده کرده است.

ماتریس منابع قدرت نرم بر پایه دیدگاه‌های منابع مندرج در ادبیات پژوهش		
منابع قدرت نرم	توضیحات	دیدگاه‌ها
زبان و ادبیات	زبان به‌عنوان ابزار اصلی انتقال فرهنگ و ایجاد پیوندهای تاریخی و هویتی میان ملت‌ها. زبان فارسی ظرفیت بالایی در گسترش نفوذ فرهنگی ایران دارد.	فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): تأکید بر نقش زبان فارسی به‌عنوان ابزار کلیدی قدرت نرم ایران.
		مقصودی و عرب (۱۳۹۰): نقش شاهنامه در تقویت تعامل فرهنگی و هویتی منطقه.
فرهنگ میراث تاریخی	میراث تاریخی و فرهنگی از جمله هنر، معماری، و آثار تمدنی که نشان‌دهنده هویت و تاریخ ملت‌ها هستند.	hil Kalat (۲۰۱۱): استفاده چین از میراث فرهنگی در قدرت نرم.
		فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): اهمیت میراث فرهنگی ایران در ایجاد قدرت نرم و تقویت هویت ایرانی.
ارزش‌های سیاسی و اجتماعی	ارزش‌هایی مانند عدالت، استقلال و مقاومت در برابر سلطه که در ایجاد تصویری مثبت از یک کشور در سطح بین‌المللی مؤثر هستند.	نای (2022): تأکید بر اهمیت ارزش‌های سیاسی در قدرت نرم.
		فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): نقش ارزش‌های انقلابی ایران در گسترش نفوذ فرهنگی و سیاسی در منطقه.
رسانه‌ها و فناوری‌های	رسانه‌ها و فناوری‌های دیجیتال به‌عنوان ابزارهای مؤثر در انتقال پیام‌های فرهنگی، سیاسی و اجتماعی و ایجاد	Joshi (۱۹۹۹): نقش رسانه‌ها در قدرت نرم و نفوذ اطلاعاتی.

ارتباطی	تصویر مثبت در سطح جهانی.	Kalathil (۲۰۱۱): اهمیت فضای دیجیتال در تقویت دیپلماسی فرهنگی و قدرت نرم.
مذهب و ارزش‌های دینی	استفاده از مذهب به‌عنوان ابزاری برای ایجاد پیوندهای فرهنگی و تقویت روابط بین ملت‌ها، به‌ویژه در کشورهای هم‌زبان و هم‌مذهب.	Jodicke (۲۰۱۸): تأثیر قدرت نرم مذهبی ایران در قفقاز جنوبی. Ghafarinezhad et al (۲۰۲۱): رقابت مذهبی ایران و عربستان و نقش مذهب در دیپلماسی قدرت نرم.
نهادهای علمی و آموزشی	دانشگاه‌ها، مدارس و برنامه‌های تبادل علمی به‌عنوان ابزارهای مهم در توسعه قدرت نرم و ایجاد پیوندهای بین‌المللی.	Sayama (۲۰۱۹): تأسیس مدارس کنفوسیوسی به‌عنوان ابزار قدرت نرم چین. فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): نقش نهادهای علمی و آموزشی ایران در توسعه قدرت نرم.
هنر و رسانه‌های فرهنگی	استفاده از هنر، سینما، موسیقی و سریال‌های تلویزیونی برای انتقال پیام‌های فرهنگی و گسترش نفوذ نرم.	Borshchevskaya (۲۰۲۱): استفاده روسیه از هنر و رسانه‌ها در قدرت نرم. مقصودی و عرب (۱۳۹۸): تأکید بر تعاملات هنری ایران و کشورهای منطقه برای تقویت قدرت نرم.
همکاری‌های منطقه‌ای	ایجاد و تقویت تعاملات منطقه‌ای و بین‌المللی از طریق پروژه‌های فرهنگی، اقتصادی و علمی مشترک.	Nye (۲۰۲۲): تأکید بر همکاری‌های بین‌المللی در تقویت قدرت نرم. مقصودی و عرب (۱۳۹۸): نقش همکاری‌های منطقه‌ای در تقویت دیپلماسی فرهنگی ایران.

ج) اقدامات رقبای ایران در حوزه ایران فرهنگی و تأثیر آن بر کاهش حوزه نفوذ ایران:

استفاده از قدرت سخت برای رقابت یا کاهش توانمندی‌های ایران در دستور کار مستقیم کشورهای رقیب نیست. زیرا کشوری مانند آمریکا آنرا پر هزینه و نتیجه‌نهایی آنرا غیر قابل تشخیص فرض می‌نماید، روسیه و چین برخورد سخت را غیر ضرور میدانند و ترکیه تقریباً توان این اقدام را بدون یاری همپیمانان خود ندارند. اما همه این کشورها در یک موضوع مشترک هستند و آن اینکه خواهان ایرانی توانمند و قوی نیستند، پس در بهره‌گیری از قدرت نرم برای پیشینه‌سازی توان خود و محدود کردن حوزه نفوذ ایران قدر مشترک دارند .

قدرت نرم امروز به عنوان ابزاری مهم توسط کشورهای مختلف برای صدور ارزش‌ها و کسب اعتبار منطقه‌ای و جهانی و دستیابی به موقعیت رهبری استفاده می‌شود. پیشبرد موفق هر سیاست قدرت دولتی، نیازمند تکیه به ابزارهای قدرت نرم است. این ابزارها به‌خصوص در بستر جهانی جدید از اهمیت ویژه‌ای برخوردار شده‌اند. در حالی که مؤلفه‌های قدرت سخت تقریباً در تمامی کشورها مشابه هستند، اما بنیان‌های قدرت نرم در کشورهای مختلف تفاوت‌های خاصی دارند. بنابراین، اشکال مختلفی از قدرت نرم در کشورهای مختلف قابل تصور است. در ادامه به برخی اقدامات رقبای ایران می‌پردازیم:

۱. ایالات متحده آمریکا

آمریکا با تکیه بر جهانی‌سازی فرهنگی و استفاده از قدرت رسانه‌ای و دیپلماسی عمومی و صنعت فیلم و سرگرمی، نقش فعالی در آسیای میانه و غرب آسیا دارد. (Kalathil, 2011: 8-9) تأکید می‌کند که آمریکا از رسانه‌های جهانی مانند Voice of America و برنامه‌های تبادل فرهنگی برای انتقال پیام‌های دموکراتیک و لیبرال استفاده می‌کند. این رسانه‌ها عمدتاً با هدف مقابله با نفوذ ایران و روسیه طراحی شده‌اند. (Joshi, 1999: 14) به اهمیت تأثیر فناوری و انقلاب اطلاعاتی در استراتژی‌های آمریکا اشاره می‌کند. آمریکا از شبکه‌های اجتماعی و ابزارهای دیجیتال برای تضعیف نفوذ فرهنگی ایران و روسیه بهره می‌برد. برنامه‌های تبادل دانشجویی و بورسیه‌های تحصیلی از ابزارهای کلیدی ایالات متحده برای جذب نخبگان منطقه‌ای به فرهنگ آمریکایی است. این برنامه‌ها، به‌ویژه در کشورهای آسیای میانه مانند قزاقستان و ازبکستان، باعث گسترش نفوذ فرهنگی آمریکا شده‌اند. (Nye, 2022: 14)

۲. چین:

مفاهیمی مانند "حکمت چینی"، "قوانین چینی"، و "راه چینی" بخشی از صادرات فرهنگی چین به منظور تقویت قدرت نرم این کشور هستند این کشور از اقتصاد و دیپلماسی فرهنگی به عنوان دو محور اصلی برای گسترش قدرت نرم خود در ایران فرهنگی استفاده می کند. (kalathil, 2011: 6) و (Sayama, 2019:10-11) تأکید می کنند که پروژه کمر بند و جاده چین، یک ابرپروژه زیرساختی است که از طریق سرمایه گذاری در حمل و نقل و انرژی، کشورهای آسیای میانه را به اقتصاد چین وابسته کرده و نفوذ فرهنگی این کشور را تقویت می کند. این پروژه باعث گسترش زبان و فرهنگ چینی در منطقه شده است. مدارس کنفوسیوسی به عنوان ابزار اصلی دیپلماسی فرهنگی چین در این مناطق عمل می کنند (Sayama, 2019: 12-13) بیان می کنند، چین با تأسیس مدارس کنفوسیوسی و گسترش آموزش زبان چینی، جذابیت فرهنگی خود را در کشورهای آسیای میانه و غرب آسیا افزایش داده است. چین از رسانه های اجتماعی چینی و برنامه های دیجیتال برای افزایش ارتباط با نسل جوان منطقه استفاده کرده است.

۳. روسیه

روسیه از روابط تاریخی خود با خاورمیانه بهره می برد و بر احساسات ضد استعماری مشترک و نقش تاریخی خود در مقابله با سلطه غرب تأکید می کند. این روایت در برخی کشورهای عربی تأثیرگذار است و مسکو را به عنوان یک شریک قابل اعتماد و متمایز از قدرت های غربی معرفی می کند. رسانه هایی مانند RT Arabic و Sputnik ابزارهای اصلی برای انتشار روایت های طرفدار روسیه، انتقاد از سیاست های غرب و نشان دادن روسیه به عنوان مدافع حاکمیت و ثبات هستند. این رسانه ها روسیه را به عنوان یک نیروی موازنه بخش در برابر سلطه غرب معرفی کرده و حسن نیت منطقه ای ایجاد می کنند. (بورش چسکایا، 2021: ۳۳) از دیگر اقدامات روسیه در حوزه قدرت نرم راهاندازی شبکه تلویزیونی بین المللی "راشا تودی" در سال ۲۰۰۵ بود که تا سال ۲۰۱۳ بودجه ای معادل ۲ میلیارد دلار به آن اختصاص یافت، رقابت با شبکه هایی چون بی.بی.سی و سی.ان.ان به عنوان منابع خبری مهم تحولات سراسر دنیا، از جمله اهداف اصلی این تلویزیون بود. (Zavadski, 2015: 4) بنیاد جهان روسی یا راسکی میر ۳۰ سال ۲۰۰۷ به منظور ترویج مطالعه فرهنگ و زبان روسی تأسیس شد که به نوعی تقلیدی از مؤسسات کنفوسیوسی بود که چین در دهه قبل از آن توسعه داده بود. این بنیاد همکاری نزدیکی با کلیسای ارتدوکس، روسیه که به نوبه خود یکی دیگر از ابزارهای قدرت نرم روسیه است دارد. سال ۲۰۰۸ شاهد تأسیس آژانس فدرال برای همکاری با دولتهای مستقل مشترک المنافع، هم میهنانی که در خارن از کشور زندگی میکنند و همکاری بشردوستانه بین المللی روسو ترادنیچستوو بود که ذیل وزارت امور خارجه فعالیت میکند و وظیفه آن برنامه ریزی برای توسعه نفوذ روسیه در دولتهای شکل گرفته از فروپاشی شوروی است. (دهقانی فیروزآبادی و امیری، ۱۱۳) در نتیجه این ادعای درستی است که روسیه از زبان روسی، کلیساهای ارتدوکس و سیاست های انرژی محور برای گسترش نفوذ خود در آسیای میانه و قفقاز استفاده می کند. (Popescu, 2006:3) تأکید دارد که روسیه با استفاده از زبان روسی به عنوان یک ابزار فرهنگی، جایگاه خود را در کشورهای آسیای میانه و قفقاز تقویت کرده است. (Sergunin and Karabeshkin, 2015: 354-355) نیز اشاره دارند که روسیه از زبان روسی به عنوان ابزاری برای تقویت هویت پسا-شوروی استفاده می کند (Borshcheskaya, 2021: 34) اشاره می کند که رسانه های دولتی روسیه مانند Russia Today برای تقویت نفوذ فرهنگی و مقابله با تبلیغات غربی و ایرانی در منطقه فعال هستند. همچنین (Popescu, 2006:5) مطرح می نماید روسیه از کلیساهای ارتدوکس و زبان روسی به عنوان ابزاری برای تقویت نفوذ خود در کشورهای مسیحی قفقاز و آسیای میانه بهره می گیرد.

۴. عربستان سعودی:

عربستان از وهابیت و دیپلماسی دینی برای مقابله با نفوذ ایران در منطقه استفاده می کند. (jodicke, 2018: 4) اشاره می کند که عربستان از منابع مالی و شبکه های مذهبی برای گسترش ایدئولوژی وهابی در میان کشورهای مسلمان منطقه استفاده می کند. همچنین این کشور با استفاده از شبکه های پر مخاطبی مانند: Al-Jazeera و Al-Arabiya، سیاست های خود را تبلیغ کرده و سعی دارد تصویر ایران را در افکار عمومی منطقه تخریب نماید. (Ghafarinejad, 2021: 361-362) (Alotaibi, 2023:10-12) تأکید می کنند که عربستان از کمک های مالی برای تأسیس مدارس دینی و ترویج زبان عربی در کشورهای اسلامی استفاده می کند. ریاض خود را در میان کشورهای اسلامی به عنوان یک بازیگر سیاسی پیشرو می داند (Hineh Bush and Ehteshami, 2011: 368-369) علاوه بر این، نمایندگی اسلام سنی، چرا که بیشترین تعداد مسلمانان به این مذهب تعلق دارند، و باعث شده تا عربستان سعودی در میان آنها شاخص و تأثیرگذار باشد. بنابراین، این ویژگی های تاریخی منحصر به فرد به عربستان سعودی این امکان را می دهد تا در عرصه سیاست های منطقه ای و جهانی نفوذ داشته باشد. این شرایط مبنای مهم ترین منبع اخلاقی قدرت نرم است که به عربستان سعودی کمک کرده است تا نفوذ خود را در منطقه گسترش دهد. (غفاری نژاد، ۳۵۷-۳۵۸)

۵. تركیه:

پس از فروپاشى اتحاد شوروى، تركیه تلاش كرد تا نفوذ خود را در آسیای مركزى، جایی كه بسیاری از كشورها از نظر فرهنگى، قومى و زبانى با تركیه پیوند داشتند، گسترش دهد. مدل توسعه تركیه، كه تركیبى از حكومت سكولار دموكراتيك، احترام به ارزش‌هاى اسلامى، اقتصاد بازار محور، و سياست‌هاى اجتماعى محور بود، به‌عنوان الگوى براى این كشورهاى تازه استقلال یافته معرفى شد. این پیوند هاى قومى و دینى كه تركیه بر آن‌ها تأكید داشت، به‌عنوان ابزاری براى رهبرى در جهان ترك مطرح شد. (لوکیانووا و میرو نو، ۱) توجه بین‌المللى اخیراً به آسیای مركزى متمرکز شده است، كه عمدتاً به دلیل رویداد هاىی مانند روى كار آمدن طالبان، بی‌ثباتى در قزاقستان، و افزایش فعالیت هاى سازمان پیمان امنیت جمعى (CSTO) است. تركیه در این تحولات فعال تر شده و تلاش كرده است خود را به عنوان رهبر «جهان ترك» معرفى كند. این كشور در تلاش است تا در كنار بازیگران غیربومى اصلی مانند روسیه و چین، در رویداد هاى این منطقه نقشى برجسته ایفا كند. (Lokianova, 2023: 6) سياست خارجى تركیه در دوره AKP به‌طور خاص در زمینه‌هاىی مانند تحولات سوریه و مسائل خاورمیانه از جمله ایران تحت تأثیر قرار گرفته است. تركیه در تلاش است تا روابط خود را در این مناطق به ویژه با كشور هاى آسیای میانه و جمهوری آذربایجان گسترش دهد، كه این می‌تواند به‌طور غیرمستقیم رقابت با ایران در این حوزه‌ها را تقویت كند. این رویکرد تركیه نشان‌دهنده افزایش دیپلماسى منطقه‌ای و استراتژی‌هاى فرهنگى و اقتصادى است كه ممكن است در رقابت با نفوذ ایران در منطقه موثر باشد (Giannotta and Cubukcuoglu, 2024: 28)

ماتریس اقدامات كشورهای رقیب ایران در حوزه ایران فرهنگى (مستند به منابع ادبیات پژوهش)		
کشور	اقدامات و برنامه‌ها	مستند به منابع
آمریکا	-ترویج دموکراسى و حقوق بشر از طریق رسانه‌هاى جهانى) مانند Voice of America)	Nye (202) - ۲: (تأکید بر استفاده از ارزش‌هاى دموکراسى به‌عنوان ابزار قدرت نرم.
	-برنامه‌هاى تبادل فرهنگى و آموزشى	Kalathil (2011): -نقش رسانه‌هاى آمریکایى در انتقال ارزش‌ها.
چین	-پروژه كمربند و جاده براى گسترش نفوذ اقتصادى و فرهنگى	Sayama (2019): -استفاده چین از مدارس كنفوسیوسى به‌عنوان ابزار قدرت نرم.
	-تأسیس مدارس كنفوسیوسى در كشورهای هدف	Kalathil (2011): -نقش پروژه كمربند و جاده در تقویت نفوذ چین.
روسیه	-تقویت زبان روسى در كشورهای آسیای میانه و قفقاز	Popescu (2006): -تأکید بر استفاده از زبان روسى به‌عنوان ابزار قدرت نرم.
	-استفاده از رسانه‌هاى دولتى) مانند Russia Today) براى گسترش نفوذ	Borshchevskaya (2021): -استفاده از رسانه‌ها در سياست‌هاى قدرت نرم روسیه.
عربستان سعودى	-ترویج وهابیت در كشورهای اسلامى و شیعه‌نشین	Jodicke (2018): -نقش عربستان در تقویت وهابیت به‌عنوان ابزار قدرت نرم.
	-سرمایه‌گذارى در شبکه‌هاى رسانه‌ای و آموزشى	Ghafarinezhad et al. (2021): -رقابت مذهبى عربستان با ایران در كشورهای شیعه‌نشین.
ترکیه	-استفاده از میراث عثمانى براى گسترش نفوذ فرهنگى	Giannotta (2024): -نقش تركیه در استفاده از میراث عثمانى به‌عنوان ابزار دیپلماسى فرهنگى.
	-تولید سریال‌هاى تلویزیونى با مضامین تاریخی و فرهنگى	Barkey (201) - ۱: (تأثیر سریال‌هاى تركى در افزایش نفوذ فرهنگى.

د) ضعف های سیاست‌گذاری قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران در مقایسه با کشورهای رقیب:

با توجه به گستره سیاست‌گذاری‌های کشورهای رقیب مانند: آمریکا، چین، روسیه، عربستان سعودی و ترکیه در زمینه قدرت نرم، ایران با چالش‌ها و نقاط ضعفی در سیاست‌گذاری‌های خود روبرو است. در عین حال، ایران از مزیت‌های فرهنگی، تاریخی، و تمدنی بزرگی برخوردار است که می‌تواند این نواقص را جبران کند. در اینجا، به نقاط ضعف و نقصان‌ها در سیاست‌گذاری قدرت نرم ایران در مقایسه با رقبا اشاره خواهیم کرد:

یکی از اصلی‌ترین چالش‌ها برای ایران در حوزه ایران فرهنگی، رقابت با زبان‌های رقیب است. به‌ویژه در آسیای میانه و قفقاز که زبان‌های چینی و روسی در حال گسترش هستند، زبان فارسی با تهدیدات جدی روبه‌رو است. همین‌طور ایران در مقایسه با رقبای خود مانند چین و آمریکا که پروژه‌های فرهنگی جهانی گسترده‌ای دارند، از کمبود برنامه‌های منسجم برای گسترش زبان فارسی و فرهنگ ایرانی در سطح بین‌المللی رنج می‌برد.

ایران در حوزه رسانه‌ها و تبلیغات بین‌المللی با چالش‌های زیادی روبرو است. رسانه‌های آمریکایی و غربی همچون Voice of America و BBC اغلب نقش مهمی در ایجاد تصویر منفی از ایران دارند. (Joshi, 1999: 8) و (kalathil, 2011: 9) تأکید می‌کنند که آمریکا با استفاده از رسانه‌های بین‌المللی مانند Hollywood و برنامه‌های فرهنگ، به‌طور مؤثر فرهنگ خود را در سراسر جهان ترویج می‌دهد. در مقابل، ایران از رسانه‌های فارسی‌زبان خود مانند Press TV و IRIB به صورت محدودتری استفاده می‌کند. آمریکا و چین با سرمایه‌گذاری‌های گسترده در رسانه‌ها و تولید محتواهای دیجیتال توانسته‌اند قدرت نرم خود را در جهان گسترش دهند.

همچنین ایران در پروژه‌های آموزشی و علمی جهانی در مقایسه با رقبای خود حضور موثری ندارد. نای به این نکته اشاره می‌کند که آمریکا با استفاده از بورسیه‌های تحصیلی و پروژه‌های تبادل علمی نقش فعالی در جذب نخبگان علمی از سراسر جهان ایفا می‌کند. (Nye, 2023: 18) در حالی که چین مدارس کنفوسیوسی و آمریکا مؤسسات فرهنگی متعددی در سراسر جهان دارد، ایران نیازمند ایجاد مراکز علمی و فرهنگی در کشورهای مختلف بویژه در کشورهای همجوار است تا نفوذ فرهنگی خود را تقویت کند. سیاست‌گذاری‌های قدرت نرم ایران گاهی اوقات به‌طور پراکنده و غیرمتمرکز صورت می‌گیرد. نبود یک استراتژی جامع و هماهنگ، میان نهادهای مختلف مانند: وزارت امور خارجه، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی و نهادهای علمی و دانشگاهی باعث کاهش اثربخشی سیاست‌های ایران در حوزه قدرت نرم شده است. این واقعیت، بیان می‌کند که ایران نیازمند یک استراتژی یکپارچه برای تقویت قدرت نرم خود و ایجاد هم‌افزایی بین نهادهای مختلف است.

ماتریس چالش‌های فرهنگی و هویتی ایران در حوزه ایران فرهنگی		
کشور	چالش‌ها و ضعف‌ها برای ایران در حوزه ایران فرهنگی	دیدگاه‌ها
آمریکا	رقابت فرهنگی با ارزش‌های غربی و ترویج دموکراسی و حقوق بشر به‌عنوان استاندارد جهانی	Nye (202) - ۲: (تأکید بر ارزش‌های دموکراتیک به‌عنوان ابزار قدرت نرم).
	-تصویرسازی منفی از ایران در رسانه‌های جهانی	Kalathil (2011): -نقش رسانه‌های آمریکایی در ایجاد تصویرسازی منفی از رقبای آمریکا.
چین	کاهش نفوذ فرهنگی ایران در آسیای میانه به دلیل تسلط اقتصادی چین در چارچوب پروژه کمربند و جاده	Sayama (2019): -گسترش نفوذ فرهنگی چین از طریق مدارس کنفوسیوسی.
	-گسترش زبان چینی و فرهنگ کنفوسیوسی	Kalathil (2011): -تأثیر اقتصادی و فرهنگی پروژه کمربند و جاده بر نفوذ کشورهای دیگر.
روسیه	تضعیف زبان فارسی در آسیای میانه به دلیل استفاده گسترده از زبان روسی	Popescu (2006): -تأثیر زبان روسی در کشورهای آسیای میانه.

نقش Borshchevskaya (2021): مذهب ارتدوکس در سیاست‌های قدرت نرم روسیه.	-نفوذ مذهب ارتدوکس در رقابت با فرهنگ شیعی ایران	
نقش عربستان در Jodicke (2018): ترویج وهابیت به‌عنوان ابزار قدرت نرم.	رقابت مذهبی در کشورهای شیعه‌نشین و ترویج وهابیت	عربستان سعودی
رقابت مذهبی عربستان با ایران در کشورهای اسلامی. Ghafarinezhad et al. (2021):	-مقابله با گسترش فرهنگ و زبان فارسی در کشورهای اسلامی	
نقش ترکیه در Giannotta (2024): گسترش زبان ترکی و استفاده از آن برای تقویت هویت ترک‌محور در آسیای میانه.	گسترش زبان ترکی و استفاده از آن برای تقویت هویت ترک‌محور در آسیای میانه	ترکیه
Barkey (201) : ^۱ تأثیر سیاست‌های فرهنگی ترکیه در کشورهای ترک‌زبان.	-بهره‌گیری از میراث عثمانی برای کاهش نفوذ فرهنگی ایران	

ضعف‌ها و نقصان‌های سیاست‌گذاری قدرت نرم ایران در مقایسه با رقبا و راه‌حل‌های ممکن برطرف کردن نواقص			
موضوع	نقاط ضعف و نقصان ایران	راه‌حل‌های ممکن برای برطرف کردن نواقص	دیدگاه‌ها
زبان فارسی و فرهنگ ایرانی	کمبود برنامه‌های آموزشی و فرهنگی منسجم برای گسترش زبان فارسی	تأسیس مدارس زبان فارسی در کشورهای آسیای میانه و قفقاز	Popescu (۲۰۰۶): استفاده از زبان روسی در آسیای میانه به‌عنوان ابزار قدرت نرم. فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): اهمیت زبان فارسی در قدرت نرم ایران.
مقابله رسانه‌های جهانی با	محدودیت‌ها در رسانه‌های جهانی و فضای دیجیتال	تقویت حضور در رسانه‌های جهانی و تولید محتوای دیجیتال برای معرفی فرهنگ ایرانی	Kalathil (۲۰۱۱): اهمیت رسانه‌های دیجیتال در دیپلماسی قدرت نرم.

Joshi :(۱۹۹۹) نقش رسانه‌ها در نفوذ فرهنگی.			
Sayama :(۲۰۱۹) موفقیت چین با مدارس کنفوسیوسی.			دیپلماسی فرهنگی و علمی
Nye :(۲۰۲۲) تبادل علمی و پروژه‌های مشترک برای گسترش قدرت نرم.	توسعه مراکز علمی و فرهنگی ایرانی در کشورهای هدف و تقویت تبادل‌های علمی	کمبود مراکز علمی و فرهنگی ایرانی در سطح جهانی	
مقصودی و عرب :(۱۳۹۸) اهمیت انسجام در سیاست‌گذاری فرهنگی.	ادغام مراکز متعدد فرهنگی دولت‌محور	سردرگمی و آشفتگی در سیاست‌گذاری فرهنگی	تعدد مراکز و شوراهای تصمیم‌گیری
فتاحی اردکانی :(۱۳۹۷) تأثیر منفی عدم هماهنگی در سیاست‌گذاری فرهنگی ایران.	ایجاد یک شورای سیاست‌گذاری واحد و پاسخگو	وجود مراکز و شوراهای متعدد بدون مسئولیت پاسخگویی	
مقصودی و عرب :(۱۳۹۸) پیشنهاد یک الگوی جامع سیاست‌گذاری فرهنگی.	طراحی و اجرای یک استراتژی جامع و یکپارچه برای استفاده از مزیت‌های فرهنگی و تاریخی	نبود استراتژی جامع و یکپارچه در سیاست‌گذاری فرهنگی و آموزشی	سیاست‌گذاری فرهنگی
Popescu :(۲۰۰۶) استفاده روسیه از سیاست‌گذاری			

جامع فرهنگى			
برای قدرت			
نرم.			

(و) پیشنهادهایی برای سیاست‌گذاری قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران:

با توجه به اقدامات کشورهای رقیب یعنی؛ آمریکا، چین، روسیه، عربستان سعودی و ترکیه در حوزه قدرت نرم و همچنین چالش‌ها و ضعف‌های سیاست‌گذاری قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران که در بخش‌های پیشین بررسی شد، در این بخش پیشنهادهایی برای سیاست‌گذاری قدرت نرم ایران ارائه می‌شود که بتوان مزیت‌های فرهنگی، تاریخی و تمدنی ایران را برجسته کرده و تقویت نفوذ فرهنگی در حوزه ایران فرهنگی را پیگیری نمود.

1. در دستور کار قرار دادن الگوی سیاست‌گذاری مشارکتی مبتنی بر توانمندسازی نهادهای داخلی و منطقه‌ای ایران:

نیکو پوپسکو در مقاله (3: 2006), Russian, soft power Ambition. CEPS Policy Brief, NO, 115, عنوان می‌نماید که روسیه با تمرکز بر همکاری‌های چندجانبه و تقویت نهادهای داخلی و منطقه‌ای، موفق به گسترش نفوذ فرهنگی و سیاسی خود در کشورهای همسایه شده است.

سرژوین و کارابشکین در مقاله (3-۴), Understanding Russia's Soft Power Strategy. Politics, (2006: 354-355), به اهمیت سیاست‌گذاری مشارکتی در تقویت قدرت نرم روسیه و بهره‌برداری از همکاری‌های منطقه‌ای اشاره می‌کند.

به استناد این دیدگاه‌ها، الگوی مشارکتی می‌تواند به‌عنوان راهکاری مؤثر برای سیاست‌گذاری قدرت نرم ایران در حوزه ایران فرهنگی مطرح شود. این الگو بر همکاری فعالانه نهادهای مختلف دولتی و غیردولتی در ایران، تأکید دارد. مشارکت با نهادهای فرهنگی و علمی کشورهای همسایه و ایجاد دیپلماسی فرهنگی و آموزش زبان فارسی در سطح بین‌المللی را می‌توان در قالب این الگو دنبال نمود. همچنین بایستی میان نهادهای سازمان‌های مرتبط مانند؛ وزارت امور خارجه، وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، دانشگاه‌ها و مؤسسات آموزشی، در حوزه سیاست‌گذاری قدرت نرم، هماهنگی بوجود آورد. همین گونه باید همکاری‌های چندجانبه با کشورهای منطقه، بخصوص ائتلاف‌های فرهنگی با کشورهای فارسی‌زبان مانند؛ افغانستان و تاجیکستان ایجاد شود و از طریق پروژه‌های مشترک فرهنگی و آموزش زبان فارسی، نفوذ فرهنگی خود را در این کشورها تقویت نمود.

۲. تقویت دیپلماسی فرهنگی با تأسیس دانشگاه‌های ایرانی در کشورهای آسیای میانه و قفقاز:

اوسامو سایاما در مقاله، China's Approach to soft power seeking a Balance Between Nationalism, Legitimacy, and international influence. RUSI Occasional paper. (2019: 6-7) به تأسیس مدارس کنفوسیوسی در کشورهای هدف، نمونه‌ای از سیاست‌های موفق چین در گسترش دیپلماسی فرهنگی اشاره دارد که می‌تواند الگوی مشابهی برای ایران باشد. این دانشگاه‌ها می‌توانند در برنامه‌های علمی و فرهنگی مشترک شرکت کنند و زبان فارسی را به‌عنوان زبان رسمی آموزش دهند. همچنین، از طریق این دانشگاه‌ها، ایران می‌تواند بر توسعه زبان فارسی و *ترویج فرهنگ ایرانی و بازآفرینی هویت مشترک تاریخی-تمدنی منطقه تمرکز نماید. تمرکز بر تأسیس مدارس فارسی‌زبان در کشورهای منطقه می‌تواند به گسترش زبان فارسی و تقویت ارتباطات فرهنگی و اقتصادی ایران با این کشورها یاری رساند. (خبرگزاری جمهوری اسلامی، ۶ مهر ۱۴۰۳، کد خبر: ۸۵۶۰۹۲۶۳)

۳. استفاده از میراث فرهنگی و تاریخی ایران در رسانه‌ها و فضای دیجیتال:

کالات هیل، در مقاله: China's soft power in the information Age: Think Again. ISD working paper in New Diplomacy. (2011: 5-6) به استفاده مؤثر چین از میراث فرهنگی در رسانه‌ها و فضای دیجیتال برای گسترش قدرت نرم خود اشاره می‌کند که الگویی مشابه برای ایران پیشنهاد می‌دهد. از این روی با الگوگیری از اقدامات رقیب، ایران باید برای تقویت قدرت نرم، از میراث فرهنگی و تاریخی غنی خود به‌ویژه در رسانه‌ها و فضای دیجیتال استفاده کند. با توجه به چالش‌های رسانه‌ای که از سوی آمریکا و غرب مطرح می‌شود، ایران باید در تولید محتواهای دیجیتال و رسانه‌ای به خصوص در فضای برخط و ایجاد سکوهاى ارتباط جمعی فراگیر فعال عمل نماید. در امتداد این سیاست ایران می‌تواند مستندهای تاریخی و سریال‌های فرهنگی درباره تمدن ایرانی، هنر ایرانی و دستاوردهای علمی ایران که بازگوکننده اشتراکات هویتی با جوامع حوزه ایران فرهنگی است، تولید کرده و آن‌ها را در سکوهاى پرمخاطب، منتشر کند. این کار می‌تواند موجب آشنایی بیشتر مردم منطقه و جهان با میراث مشترک حوزه ایران فرهنگی شود.

هم راستای این برنامه ها بایستی به تقویت و راه اندازی شبکه های تلویزیونی و رادیویی ویژند، به زبان فارسی و زبان های منطقه ای توجه ویژه داشت این اقدام می تواند نقش بزرگی در گسترش فرهنگ ایرانی در کشورهای همسایه و منطقه ایفا کند. و نقاط اشتراک را برجسته سازد

۴. تقویت دیپلماسی دینی و مذهبی در کشورهای شیعه نشین:

جویدیک در مقاله: Religious soft power in the south Caucasus: The influence of Iran and Turkey. Caucasus studies Quarterly Jornal, (2018: 2-3) به تأثیر دیپلماسی دینی ایران در قفقاز جنوبی و استفاده از مذهب برای تقویت روابط فرهنگی اشاره می کند. همین طور غفاری نژاد و همکارانش در مقاله: Iran and Saudi Arabia: The Regional competition of soft power. Iranian political studies Jornal, 12(2), (2021:365-366) به رقابت ایران و عربستان در حوزه دیپلماسی مذهبی و استفاده از مذهب به عنوان ابزار قدرت نرم می پردازد. برابر این نظر و با توجه به قدرت نرم مذهبی که ایران از طریق تشیع دارد، می توان از دیپلماسی دینی برای تقویت نفوذ فرهنگی خود در کشورهای شیعه نشین و مسلمانان سنی معتدل استفاده کند. ایران می تواند با برگزاری همایش ها و نشست های علمی با تمرکز بر هویت اسلامی-شیعی تأثیرگذاری بر افکار عمومی در کشورهای منطقه را افزایش دهد.

در آخر می توان بیان داشت؛ ایران با مزیت های فرهنگی، تاریخی، و تمدنی عظیم خود، از ظرفیت های بی نظیری برای تقویت قدرت نرم در حوزه ایران فرهنگی برخوردار است. اما برای جبران نقاط ضعف و رقابت با کشورهای رقیب مانند آمریکا، چین، روسیه، عربستان و ترکیه، باید از یک الگوی سیاست گذاری مشارکتی استفاده کند تا بتوان بر دیپلماسی فرهنگی، گسترش زبان فارسی، تقویت رسانه ها و ترویج میراث فرهنگی متمرکز شد. این رویکرد می تواند نفوذ فرهنگی ایران را در آسیای میانه و غرب آسیا تقویت کرده و هویت مشترک منطقه ای را در برابر رقبا حفظ نماید.

ماتریس مستند پیشنهادات برای تقویت سیاست گذاری قدرت نرم ایران		
پیشنهادهای عملی	اهداف و فواید	نظرات
تأسیس دانشگاه ها و مدارس زبان فارسی در کشورهای هدف	گسترش زبان فارسی و تقویت ارتباطات فرهنگی و آموزشی با کشورهای آسیای میانه و قفقاز	Popescu (۲۰۰۶): استفاده روسیه از زبان روسی در کشورهای آسیای میانه به عنوان ابزار قدرت نرم.
		فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): تأکید بر زبان فارسی به عنوان ابزار قدرت نرم ایران.
تقویت دیپلماسی فرهنگی با کشورهای شیعه نشین	تقویت روابط فرهنگی و مذهبی با کشورهای شیعه نشین و مقابله با رقابت های مذهبی عربستان	Jodicke (۲۰۱۸): تأثیر دیپلماسی دینی ایران و ترکیه در قفقاز جنوبی.
		Ghafarienezhad et al (۲۰۲۱): رقابت ایران و عربستان در استفاده از قدرت نرم مذهبی.
تولید محتوای رسانه ای و مستند فرهنگی در سطح جهانی	گسترش تصویر مثبت ایران و معرفی فرهنگ ایرانی در رسانه های جهانی و فضای دیجیتال	Kalathil (۲۰۱۱): استفاده آمریکا و چین از رسانه های دیجیتال برای گسترش قدرت نرم.
		Joshi (۱۹۹۹): تأثیر رسانه ها در انقلاب اطلاعاتی و نفوذ فرهنگی.

Sayama (۲۰۱۹): تأثیر دیپلماسی فرهنگی چین از طریق مدارس کنفوسیوسی. Nye (۲۰۲۳): نقش تبادل علمی و پروژه‌های مشترک در تقویت قدرت نرم.	تقویت روابط علمی و فرهنگی با کشورهای آسیای میانه، قفقاز و خاورمیانه	سرمایه‌گذاری در پروژه‌های مشترک علمی و فرهنگی با کشورهای منطقه‌ای
Borshchevskaya (۲۰۲۱): استفاده روسیه از میراث فرهنگی در خاورمیانه. فتاحی اردکانی (۱۳۹۷): اهمیت میراث فرهنگی ایران در تقویت هویت ایرانی.	برجسته‌سازی هویت ایرانی و استفاده از تاریخ و فرهنگ غنی ایران برای جذب نفوذ جهانی	استفاده از میراث تاریخی و فرهنگی ایران در دیپلماسی عمومی

(ز) نتیجه‌گیری، ارائه مدل و پیشنهادهایی برای پژوهش‌های آینده:

مطالعه حاضر نشان می‌دهد که نظریه قدرت نرم جوزف نای چارچوب جامعی برای تحلیل سیاست‌های بین‌المللی و منطقه‌ای در حوزه ایران فرهنگی فراهم می‌کند. ایران با تکیه بر مزایای تاریخی و فرهنگی همچون زبان فارسی، میراث تمدنی غنی و هویت اسلامی-شیعی، ظرفیت‌های گسترده‌ای برای تقویت نفوذ و همگرایی منطقه‌ای دارد. با این حال، چالش‌های جدی از سوی رقبای مانند آمریکا، چین، روسیه، عربستان و ترکیه در حوزه‌های فرهنگی، زبانی و مذهبی وجود دارد که نیازمند بازنگری در سیاست‌گذاری‌های قدرت نرم ایران است.

برای استفاده مؤثر از ظرفیت‌های موجود، تقویت برنامه‌های جهانی در حوزه زبان فارسی و میراث فرهنگی ایران ضروری است. ایجاد مراکز علمی و فرهنگی در کشورهای هدف، توسعه آموزش زبان فارسی به عنوان زبانی بین‌المللی، و سرمایه‌گذاری در حوزه رسانه‌های دیجیتال از جمله اقداماتی است که می‌تواند به ارتقاء جایگاه ایران در عرصه قدرت نرم کمک کند. همچنین، بهره‌برداری از تجربیات موفق سایر کشورها، نظیر دیپلماسی فرهنگی چین و دیپلماسی رسانه‌ای غرب، می‌تواند راهگشا باشد.

پیشنهاد مدل همگرایی منطقه‌ای در حوزه ایران فرهنگی: "مدل تقویت قدرت نرم بر محور زبان فارسی"

۱. نظریه‌مبنایی:

نظریه این مدل بر پایه قدرت نرم جوزف نای و کاربرد آن در روابط بین‌الملل است، اما با توجه ویژه به زمینه بومی ایران فرهنگی. تمرکز نظریه بر این است که زبان فارسی به عنوان یکی از اصلی‌ترین عناصر فرهنگی می‌تواند به عنوان عامل هویت ساز، همگرایی زاء و انسجام بخش عمل کند. هدف، کاهش تنش‌های ناشی از رقابت‌های منطقه‌ای و تقویت پیوند‌های فرهنگی از طریق زبان مشترک و میراث فرهنگی است.

۲. محورها و عناصر کلیدی مدل:

۲. این مدل از سه محور اصلی و چندین زیرمحور تشکیل شده است که به‌صورت مرحله‌ای و ساختارمند عمل می‌کنند:

الف. محور فرهنگی-زبانی: تقویت انسجام و هویت مشترک.

هدف: احیای هویت مشترک منطقه‌ای از طریق زبان فارسی و میراث تاریخی-تمدنی ایران.

اقدامات ضروری:

گسترش آموزش زبان فارسی در کشورهای حوزه ایران فرهنگی (افغانستان، تاجیکستان، بخش‌هایی از قفقاز و آسیای میانه) با تأکید بر مدارس، دانشگاه‌ها، و دوره‌های آموزش آزاد.

تولید و گسترش محصولات فرهنگی-رسانه‌ای به زبان فارسی شامل فیلم، سریال، مستند، موسیقی، و کتاب که منعکس‌کننده ارزش‌ها و هویت مشترک باشند.

ایجاد شبکه‌های رسانه‌ای منطقه‌ای به زبان فارسی (مانند شبکه‌های تلویزیونی، رادیویی، و رسانه‌های دیجیتال) که اخبار، برنامه‌های فرهنگی و اجتماعی منطقه را پوشش دهند.

ب. محور دیپلماسی فرهنگی: ارتقای تعاملات منطقه‌ای:

هدف: افزایش تعاملات فرهنگی، علمی، و هنری میان کشورهای حوزه ایران فرهنگی.

اقدامات ضروری:

برگزاری جشنواره‌های فرهنگی-هنری مشترک (مانند جشنواره فیلم، نمایشگاه‌های هنر و صنایع دستی) با محوریت زبان فارسی.

تبادل فرهنگی و دانشگاهی میان نخبگان، دانشجویان، و اساتید دانشگاه‌های ایران و سایر کشورهای حوزه ایران فرهنگی.

تأسیس نهادهای مشترک فرهنگی منطقه‌ای (مانند فرهنگستان منطقه‌ای زبان و ادب فارسی) برای ترویج همکاری‌های فرهنگی پایدار.

ج. محور سیاستگذاری و دیپلماسی عمومی: مقابله با سیاست‌های محدودیت‌ساز رقبا:

هدف: خنثی‌سازی سیاست‌های محدودیت‌ساز قدرت‌های رقیب و افزایش نفوذ فرهنگی ایران در منطقه.

اقدامات ضروری:

پایش مستمر سیاست‌های فرهنگی قدرت‌های رقیب (مانند پروژه‌های فرهنگی عربستان، ترکیه، و غرب) و ارائه سیاست‌های خنثی‌کننده.

تقویت دیپلماسی عمومی و ارتباط با افکار عمومی منطقه از طریق سفارتخانه‌ها، کنسولگری‌ها، و برنامه‌های فرهنگی.

حمایت از نهادهای غیردولتی فعال در زمینه ترویج فرهنگ و زبان فارسی در کشورهای حوزه ایران فرهنگی.

۳. ارتباط منطقی محورها:

این سه محور به صورت شبکه‌ای به هم متصل‌اند و یکدیگر را تقویت می‌کنند:

محور فرهنگی-زبانی بستر هویتی و معنایی برای سایر محورها فراهم می‌کند.

محور دیپلماسی فرهنگی تعاملات فرهنگی و علمی را تقویت کرده و به افزایش اعتماد و همگرایی منطقه‌ای کمک می‌کند.

محور سیاستگذاری و دیپلماسی عمومی چارچوب اجرایی و راهبردی را برای عملیاتی کردن دو محور دیگر ارائه می‌دهد و مانع نفوذ سیاست‌های محدودیت‌ساز رقبا می‌شود.

۴. کاربرد مدل:

این مدل عملی، می‌تواند به عنوان یک راهبرد سیاستگذاری فرهنگی و قدرت نرم در حوزه ایران فرهنگی عمل کند. تمرکز اصلی بر زبان فارسی به عنوان عنصر هویتی مشترک، موجب تقویت تعاملات فرهنگی، کاهش تنش‌های منطقه‌ای، و افزایش نفوذ فرهنگی ایران خواهد شد. در نهایت، این مدل با ایجاد پیوند‌های پایدار فرهنگی-زبانی، به دستیابی به همگرایی منطقه‌ای و مقابله با رقابت‌های قدرت‌های رقیب کمک می‌کند.

خلاصه بصری مدل:

مرکز مدل: زبان فارسی: محور هویت‌ساز و همگرا ساز

محور ۱: تقویت انسجام فرهنگی از طریق آموزش و رسانه

محور ۲: ارتقای تعاملات فرهنگی و دیپلماسی

محور ۳: سیاستگذاری و دیپلماسی عمومی برای مقابله با رقبا

این سه محور به صورت شبکه‌ای عمل کرده و در مرکز خود بر محور اصلی (زبان فارسی) تمرکز دارند.

پیشنهادهایی برای پژوهش‌های آتی:

۱. بررسی تطبیقی سیاست‌گذاری قدرت نرم ایران با قدرت‌های منطقه‌ای مانند ترکیه و عربستان سعودی.
۲. تحلیل نقش رسانه‌های دیجیتال در گسترش زبان فارسی و فرهنگ ایرانی در کشورهای آسیای میانه و قفقاز.
۳. مطالعه استراتژی‌های بهره‌گیری از هویت شیعی در دیپلماسی فرهنگی ایران.
۴. بررسی تأثیر دیپلماسی علمی و آموزشی بر تقویت روابط ایران با کشورهای هدف در حوزه ایران فرهنگی.
۵. طراحی سیاستگذاری قدرت نرم با محوریت زبان فارسی بمنظور تولید و تقویت مشارکت منطقه‌ای پایدار در حوزه ایران فرهنگی.

در نهایت، ایران می‌تواند با تمرکز بر تقویت هویت فرهنگی و زبانی مشترک در منطقه و استفاده از ابزارهای مدرن، گام‌های مؤثری در جهت افزایش همگرایی منطقه‌ای و مقابله با رقابت‌های بین‌المللی بردارد. چنین رویکردی می‌تواند الگویی برای سیاست‌گذاری قدرت نرم در سایر کشورها نیز ارائه دهد.

منابع فارسی:

۱. امیری، مهدی، ۱۳۹۸، جایگاه قدرت نرم در سیاست خارجی روسیه (۲۰۱۶-۲۰۰۴) رساله دکتری، دانشگاه علامه.
۲. خبرگزاری جمهوری اسلامی، ۱۴۰۳، افتتاح تالار حافظ و کلاس زبان فارسی در مدرسه ۶۱ ایروان، ۶ مهر، کد خبر: ۸۵۶۰۹۲۶۳.
۳. دهشیری، محمد رضا، و غفوری، مجتبی. (۱۳۹۴). الزامات راهبردی جمهوری اسلامی ایران در قبال سیاست‌های خاورمیانه‌ای جدید آمریکا. فصلنامه سیاست‌های راهبردی و کلان، سال سوم، شماره دوازدهم، زمستان ۱۳۹۴، صص ۱۷۵-۱۹۳.
۴. دهقانی فیروزآبادی، سید جلال. و امیری، مهدی. (۱۳۹۷). زمینه‌های سه‌وجهی جایگاه قدرت نرم در سیاست خارجی روسیه (۲۰۰۰-۲۰۱۹). فصلنامه علمی پژوهشی سیاست جهانی. دوره هفتم، شماره چهارم، زمستان ۱۳۹۷، پیاپی ۲۶، صص ۹۹-۱۳۲.
۵. روحانی، حسن. (۱۴۰۳). چگونگی قدرت نرم کشور قطر و توسعه اقتصادی آن از سال ۲۰۱۰ تا ۲۰۲۳. دانشنامه کارشناسی ارشد دانشگاه آزاد واحد تهران مرکزی.
۶. عزیزی، حمید. رضا. (۱۳۹۳). آسیای مرکزی، عرصه مغفول مانده سیاست خارجی ایران. تابناک ۱۸ فروردین، ۱۳۹۳، کد خبر ۳۹۰۸۵۶. <https://www.tabnak.ir/>
۷. فتاحی اردکانی، حسین. و مسعود نیا، حسین. (۱۳۹۷). تحلیل مفهوم قدرت نرم و منابع تشکیل‌دهنده آن از دیدگاه جوزف نای (سخت نرم و هوشمند). دو فصلنامه علمی-پژوهشی مطالعات قدرت نرم، سال هشتم، شماره هجدهم، بهار و تابستان، صص ۵۴-۶۵.
۸. کرمی، جهانگیر و کوزه گر کالجی، ولی. (۱۳۹۳). الگوی ضد هژمونیک روسیه، چین و ایران در مقابل آمریکا. فصلنامه آسیای مرکزی و قفقاز. شماره ۸۵، بهار ۱۳۹۳، صص ۱۲۷-۱۵۹.
۹. مرادی، جهانبخش. و سهرابی، اعظم. (۱۴۰۱). دیپلماسی و قدرت نرم جمهوری اسلامی ایران در عراق جدید. فصلنامه مطالعات سیاست بین‌الملل. دوره ۲ شماره ۳، پاییز ۱۴۰۱، صص ۱-۲۸.
۱۰. مقصودی، م.، و عرب، م. (۱۳۹۰). شاهنامه: عرصه تعامل فرهنگی-هویی ایران با کشورهای فارسی‌زبان. فصلنامه مطالعات سیاسی، ۴(۱۴)، ۷۳-۹۲.
۱۱. مقصودی، م.، و عرب، م. (۱۳۹۸). الزامات بازنگری در مناسبات ایران با حوزه فارسی‌زبانان. فصلنامه مطالعات آسیای جنوب غربی، ۲(۶)، ۲۹-۵۰.
۱۲. میری نام‌نیا، میلاد. (۱۴۰۰). تحلیل دیپلماسی فرهنگی یونسکو در تقویت همکاری‌های بین‌المللی با تأکید بر حوزه تمدنی ایران فرهنگی. دانشنامه کارشناسی ارشد، دانشگاه اصفهان.

منابع انگلیسی:

1. Alotaibi, F. H. E. (۲۰۲۳). Strategies and sources of soft power in Saudi Arabia. Dissertation, Universiti Sains Malaysia. Metric No. P-Y d۲۲/۰۰۰۸(R). Professor Azeem Fazwan Bin Ahmad Farouk, February ۱۱, ۲۰۲۳, ۱-۱۵.

- Barkey , Henri J.(2011), Turkish Foreign Policy and the Middle East ‘CERI Strategy Papers ‘ (NL, ۱۰), Pp 1-14, <http://WWW.Ceri.Science.Po.Org>.
۲. Borshchevskaya, A. L. (n.d.). Russia’s soft power projection in the Middle East. Great Power Competition: The Changing Landscape of Global Geopolitics. Military Review, November–December ۲۰۲۱, ۳۲–۴۵. <https://www.armyupress.army.mil>
4. Giannotta, V. (۲۰۲۴, September ۱۰). Is Türkiye losing interest in partnership with the EU? Contemporary Political Studies Quarterly Journal, ۱۵(۱), ۴۹–۶۲.
5. Giannotta, V., Cubukcuoglu, S. S., & Al Qutbah, S. (2024, October 7). Looking at Turkish foreign policy under the AKP rule. Contemporary Political Studies Quarterly Journal , 15(1), 27–48.
6. Ghafarinezhad, M., Kazemi, H., & Yavari, H. (n.d.). Iran and Saudi Arabia: The regional competition of soft power. Iranian Political Studies Journal , 12(2), 353–375. .
7. Jodicke, Ansger. (۲۰۱۸, December ۱۳). Religious soft power in the South Caucasus: The influence of Iran and Turkey. Caucasus Studies Quarterly Journal, ۱–۵.
8. Joshi, Akshay. (۱۹۹۹). The information revolution: Power political aspects. Strategic Analysis: A Monthly Journal of the IDSA, ۲۳(۴). Not: 1-40
9. Kalathil, Shanthi. (۲۰۱۱). China’s soft power in the information age: Think again. ISD Working Papers in New Diplomacy. Georgetown University: Edmund A. Walsh School of Foreign Service, ۱–۱۲.
10. Katz, D. J. (۲۰۱۸). Multidimensionality: Rethinking power projection for the ۲۱st century. Parameters, ۴۸(۴), ۲۵–۳۲. <https://doi.org/10.2307/10.55554>.
11. Khatiaashvili, M. (n.d.). Understanding Russia’s soft power behavior in Georgia after the Russo-Georgian war. Ivane Javakhishvili Tbilisi State University, Faculty of Humanities, ۱–۲۰.
12. Lukyanova, Grigory. And, Mironov, Artemy (۲۰۲۲, February ۲۵). Turkey’s policy in Central Asia: Are ambitions well-founded? Strategic Analysis: International Security, Society and Culture, Economy, ۱–۹.
13. Nye, J. S. (۲۰۲۲). Soft power and great-power competition: Shifting sands in the balance of power between the United States and China. Center for China and Globalization. Cambridge, MA: Springer. <https://doi.org/10.1017/9781009071478>.
14. Popescu, N. (۲۰۰۶). Russia’s soft power ambitions. Centre for European Policy Studies, ۱۱۵, ۱–۴. <https://www.ceps.be>
15. Sayama, Osama. (۲۰۱۹). China’s approach to soft power: Seeking a balance between nationalism, legitimacy, and international influence. Royal United Services Institute for Defence and Security Studies, ۱–۱۵.
16. Sergunin, A., & Karabeshkin, L. (۲۰۱۵). Understanding Russia’s soft power strategy. Politics, ۳۳(۴-۳), ۳۴۷–۳۶۳. <https://doi.org/10.1080/00223758.2015.1046771>
17. Uberoi, Varun. (۲۰۱۸). National identity – A multiculturalist’s approach. Critical Review of International Social and Political Philosophy, ۲۱(۱), ۴۶–۶۴. <https://doi.org/10.1080/13698230.2017.1398475>.